

'Arrogante betweters'

versus

'veredelde masseurs'

Vooroordelen van (para)medische studenten over elkaar

Geneeskundestudenten betweterig en verwaand? Fysiotherapie een veredelde massagecursus? De medische en paramedische (studenten)wereld hebben nogal eens vooroordelen over elkaar. Twee deelnemers aan het Future Leaders Health programma van VvAA leggen ze onder de loep. Tekstschrijvers.nl

Beeld: Corbis

Arrogant, betweterig, ongezond en zelfs promiscue. De vooroordelen die over studenten geneeskunde bestaan, liegen er niet om. Toch zijn het niet de eerste woorden die Eline van der Sluis, derdejaarsstudente fysiotherapie aan de Hogeschool Utrecht, te binnen schieten als ze denkt aan de 'stereotype' geneeskundestudent. Eerder 'iemand met zin in het leven' en 'een doorzetter die een eigen mening heeft'.

'Vooroordelen? Daar houd ik niet zo van. Ik kijk liever met een onbevooroordeelde blik om me heen', zegt Renée Walhout, vijfdejaarsstudent geneeskunde aan de Universiteit Utrecht. Toch hoeft ze niet al te lang na te denken over het beeld dat zij heeft van haar paramedische collega-studenten. 'Het zijn in mijn ogen vaak sportieve mensen, die net als wij, interesse in het menselijk lichaam hebben.'

Openbaring

De stereotyperingen over geneeskundestudenten verbazen Renée. 'Die vind ik wel schokkend. Het is voor mij echt een hele openbaring dat sommigen zo tegen geneeskundestudenten aankijken', zegt ze licht verontwaardigd. Eline, in eerste instantie nog terughoudend in het uiten van een kritische noot, herkent bij nader inzien toch wel

iets in de typeringen. 'Ongezonder, dat klopt wel', zegt ze. 'Geneeskundestudenten doen vaak niet zoveel aan sport. En ze leven meestal ook niet zo gezond.'

Renée wuift het gekscherend weg. 'Op geneeskunde-feestjes wordt inderdaad ook wel eens een sigaret opgestoken.' Maar dat is volgens haar niet anders bij andere opleidingen. 'Of je nou rechten, politicologie of geneeskunde studeert, we zijn en blijven allemaal studenten.' Ook over arrogantie heeft Renée wel wat op te merken. 'Sommige studenten gebruiken hun vak misschien op een verkeerde manier, als statussymbool. Maar dat valt in het niet bij de grote groep die geneeskunde studeert uit liefde voor het vak.'

Respect

Zowel Renée als Eline is zich ervan bewust dat ze elkaar in de toekomst nodig hebben. 'Hoe meer we samenwerken, des te beter de zorg en aandacht voor de patiënt. We vullen elkaar wel degelijk aan', vindt Renée. 'Een arts kijkt vooral naar het lichamelijke en een fysiotherapeut heeft meer aandacht voor het functioneren. We hebben elkaar gewoon nodig.'

Eline beaamt dit. Volgens de fysiotherapeut in spe is er binnen de opleidingen steeds meer aandacht voor samenwerking tussen medische en paramedische professionals. 'We leren beter naar elkaar te luisteren. Vroeger bepaalde de specialist wat er gebeurde, zijn wil was wet. Nu is er meer aandacht en respect voor elkaars standpunten.'

Eline denkt dat studenten geneeskunde en fysiotherapie zeker wat van elkaar kunnen opsteken. 'Wij kunnen de geneeskundestudenten leren goed te luisteren naar de patiënt. Van de medici kunnen wij weer leren goed en snel een diagnose te stellen.'

Als het aan deze studenten ligt, komt het met de samenwerking in de toekomst wel goed. De vooroordelen, als ze er al zijn, lijken in ieder geval geen belemmering te vormen. Renée: 'Paramedici of medici, we zijn allemaal studenten met hart voor de gezondheidszorg!' **Waar**

That's the question

Zittend op de achterste rij, hoor ik door het coassistentengekeuvel om mij heen met moeite de ochtendoverdracht. Als de stilte op mijn rij is weergekeerd, hoor ik de hese stem van de arts die haar nachtdienst met ons doorneemt, een ziektebeeld noemen dat ik niet ken. Zal ik vragen of ze het wil toelichten? 'Er bestaan geen domme vragen' is toch het credo van de geneeskunde? Maar mijn ervaring leert dat een coassistent staat of valt bij het soort vragen dat hij stelt.

Laten we voor het gemak de vragen indelen in simpele vragen en moeilijke vragen. Een simpele vraag, bijvoorbeeld waar een afkorting voor staat, kun je als coassistent ook even zelf opzoeken en behoeft in principe geen mondelinge toelichting. Je kunt door het stellen van een dergelijke vraag overkomen als iemand die lui is. Maar een simpele vraag kan ook iets zijn waar de specialist met veel enthousiasme op ingaat omdat hij of zij daar alles vanaf weet. De simpele vraag heeft hierdoor een toegevoegde waarde: je leert ervan én je komt leergierig over.

Dan zijn er de lastige vragen. Die moet je zo dichtgetimmerd formuleren dat er geen ruimte bestaat voor misinterpretatie. Waar het in de praktijk namelijk vaak op neerkomt, is dat artsen jouw lastige vraag naar eigen smaak beantwoorden, waardoor je met het onbestemde gevoel blijft zitten dat er een heel andere vraag is beantwoord dan die je hebt gesteld. Tegen de tijd dat je de lastige vraag in je hoofd drie keer hebt geherformuleerd om dit veelvoorkomende fenomeen te voorkomen, is je beurt vaak al voorbij. En een vraag stellen over een onderwerp dat net al besproken is, dat staat een beetje stom.

Maar coassistenten worden ook op handen gedragen als zij assertief genoeg zijn om kritische en dus lastige vragen te stellen. Mijn gedachten worden onderbroken door een strenge maar rechtvaardige blik van een specialist. Haar ogen scannen de achterste rij. 'Weten jullie waardoor deze ziekte wordt veroorzaakt?' Mijn rij blijft angstvallig stil. Even later noemt ze alle oorzaken. Glimlachend sluit de specialist haar verhaal af: 'Voortaan vragen stellen hè, als je iets niet weet. Anders krijg je de vraag van mij.' Makkelijker gezegd dan gedaan, antwoord ik haar in gedachten.

Sabra Dahhan

vijfdejaarsstudent geneeskunde UvA

